

[Erna Sørensen.]

det udvalg, som afgør disse sager. Vi vil ikke ligefrem stille os afvisende over for ministeren, men vi vil gerne have nogle oplysninger i udvalget, så vi nærmere kan bedømme denne situation. Vi synes, vi har så mange andre gode sociale love, hvorefter de pågældende kan få hjælp, og dette nye, at loven fra at være en lov, der giver ret til enkepension, tillige bliver en lov med en vis social karakter, synes vi ikke er særlig heldigt. Men vi kan se på det og når forhåbentlig til en overensstemmelse om dette spørgsmål.

Den næste ændring, hvorefter man vil udvide overgangshjælpen og underholdshjælpen til et halvt år, synes jeg er ganske udmærket. Jeg tror, at mange af kvinderne vil foretrække denne form for hjælp fremfor at skulle søge enkepension, når de er 45. Vi synes jo alle, at vi bliver yngre og yngre med årene, og at vi har en udmærket arbejdsevne, så det er jo lidt i strid med de faktiske forhold, når vi her går ind for en pension allerede fra 45 års alderen. Når vi imidlertid er i den situation, at vi mangler arbejdskraft, mangler husmoderafløesere, mangler sygehjælp af den ene og den anden karakter, finder jeg det utroligt, at man vil hævde, at man kan ikke finde en uddannelse til disse kvinder, som kan være tilfredsstillende for dem. Jeg ved godt, at det for størstedelen af kvinderne er blevet sådan, at de har måttet tage rengøringsarbejde o. lign., men hvis man giver erhvervsoplysning og -vejledning, tror jeg, man vil kunne finde en placering mange steder, som ville være tilfredsstillende for de pågældende. Man har nu engang bedre af at være ude i erhverv og være med, være sammen med andre end at være henvist til i den alder, der her er tale om, at skulle leve af en lille pension.

Jeg er glad for, at man henviser til et samarbejde med revalideringscentre på dette område. Det fjerner de bekymringer, vi gjorde os i sin tid, da vi vedtog loven, med hensyn til hvordan vi kunne få vejledning og oplysning ud til enkerne. Ved at få dem ind under de bestemmelser, hvorefter de kan få direkte god vejledning, tror jeg man har bedret loven ganske væsentligt.

Idet jeg i øvrigt tilslutter mig, hvad der er sagt af de øvrige ordførere, kan jeg på

mit partis vegne give tilslutning til lovforslagets snarlige gennemførelse; hvis dette kan ske til 1. oktober som foreslået, vil jeg i hvert fald ikke sætte mig imod det, men såfremt det kan ske hurtigere, må der jo være en begrundelse for, at man vil vente til 1. oktober.

Jeg kan altså give tilsagn om en velvillig behandling i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Grethe Philip: Ægtefællens død vil for mange kvinder betyde en fuldstændig omvæltning i deres liv, idet det økonomiske eksistensgrundlag pludselig falder bort. Ganske vist vil en del enker, i hvert fald i en overgangsperiode, være relativt godt stillet, hvis de får udbetalt efterløn, eller hvis de får en pension, men mange står på ganske bar bund.

I erkendelse af, at der blandt enkerne findes en gruppe, der hører til de allervanskeligst stillede i samfundet, har man gennem en årrække overvejet, hvorledes samfundet kunne komme dem til hjælp, og med loven om enkepension i 1959 nåede man et væsentligt skridt fremad mod hjælp og støtte til enkerne. Loven har nu virket i 2 år, og man har i denne tid indhøstet en del erfaringer, der danner baggrund for det foreliggende lovforslag om en udbygning af loven.

Lovforslaget indeholder forskellige lemper til bestemmelserne om de almindelige krav, der skal opfyldes for at få økonomisk støtte. Det har for mange — som allerede nævnt af det ærede medlem fru Edel Saunte og det ærede medlem fru Erna Sørensen — været følt som en urimelighed og en uretfærdighed, at kvinder, der blev enker før det 55. år, og som ikke havde børn at forsørge, ikke på noget tidspunkt fik ret til enkepension, altså heller ikke, når de nåede de 55 år. Jeg tror, det vil føles som en retfærdighedshandling, at aldersbestemmelserne nu ændres, således at kvinder, der er blevet enker efter deres fyldte 45. år, kan få enkepension, når de fylder 55, og vel at mærke har en ret til at få det, for så vidt visse indkomstbetingelser opfyldes, uden at de sociale myndigheder skal foretage en bedømmelse af trangen i det enkelte tilfælde.

Udvidelsen af adgangen til at få enke-